De prediking van de beloften van het Evangelie

Psalm 81: 3, 4
Psalm 73: 14
Psalm 32: 4, 5, 6
Psalm 89: 7
Lofzang van Zacharias: 4

Lezen: Handelingen 17: 1-15

Dordtse Leerregels, Hoofstuk 2
Paragraaf 5: Voorts is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisigden Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe; welke belofte aan alle volken en mensen, tot welke God naar Zijn welbehagen Zijn Evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekering en geloof.
Paragraaf 6: Doch dat velen, door het Evangelie geroepen zijnde, zich niet bekeren, noch in Christus geloven, maar in ongeloof vergaan, zulks geschiedt niet door gebrek of ongenoegzaamheid van de offerande van Christus, aan het kruis geofferd, maar door hun eigen schuld.
Paragraaf 7: Maar zo velen als waarachtiglijk geloven, en door den dood van Christus van de zonden en het verderf verlost en behouden worden, die genieten deze weldaad alleen uit Gods genade, hun van eeuwigheid in Christus gegeven, welke genade Hij niemand schuldig is.

Geliefde gemeente, toen Saulus van Tarsen door een goddelijk wonder bekeerd werd en tot geloof in Christus gekomen was, riep de Heere deze man om dienaar van het Evangelie te mogen zijn. Hij moest en mocht zijn roeping opvolgen, want wij lezen in Handelingen 9 vers 20: *En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zone Gods is.* Ja, dat was de inhoud van de prediking van Paulus: Christus, de Zoon van God. Hij begeerde vanuit de Schriften deze Christus te verkondigen op alle plaatsen waar de Heere hem gezonden had. Hoe wilde hij dan over Christus prediken? Dat heeft hij zelf onder woorden gebracht, en ik citeer een ander woord van Paulus: *Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd*. Dus Paulus predikte de gekruisigde Christus. En omdat hij de gekruisigde Christus predikte, heeft hij ook helder moeten maken en willen maken vanuit het Woord waarom Christus gekruisigd moest worden.

Daarom ging de prediking van de gekruisigde Christus ook gepaard met de prediking van de scherpte van de wet. Want door die wet, zo zegt Paulus in een van zijn brieven, krijgt een zondaar bevindelijke kennis van zijn ellende. O, die wet die eist een volkomen gehoorzaamheid! Ja, zeker, dat heeft hij gepredikt. En diezelfde wet laat ook zien het totale onvermogen van de mens om die gehoorzaamheid te kunnen betrachten en daarmee openbaart de wet onze schuld. Ja, die wet, zo zegt hij tegen de Galaten, kan ons alleen maar vervloeken. Maar juist tegen die achtergrond ging als het ware het kabinet van het verbond open en heeft hij heerlijk en rijk een gekruisigde Christus mogen prediken voor vloekwaardige zondaren. Dat deed hij steeds weer en hij heeft het ook benadrukt: alleen door het ware geloof in die gekruisigde Christus zal een zondaar weten dat hij behouden is. En hij heeft het gezien, dat was ook de vrucht op zijn prediking, al kwam hij ook ongeloof tegen. Maar hij heeft ook gezien dat het Gode behaagd heeft het zaligmakende geloof door Zijn Geest te werken als hij predikte over de gekruisigde Christus. Steeds weer kwam hij die beide vruchten tegen op zijn zendingsreizen.

Een van die momenten hebben we samen gelezen, toen hij terechtkwam in de gemeente van Thessalonica. Daar predikte hij, zo hebben we gelezen: *dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze Jezus is de Christus, Dien ik, zeide hij, u verkondig*. Wat was de vrucht? *En sommigen uit hen geloofden en werden Paulus en Silas toegevoegd, en van de godsdienstige Grieken een grote menigte, en van de voornaamste vrouwen niet weinigen*. Maar het gold niet van iedereen, want er waren ook vele Joden die in het ongeloof onder diezelfde prediking voortgingen. Lag dat aan Paulus' prediking? Lag dat aan de inhoud van zijn prediking: Jezus Christus en Dien gekruisigd? Lag dat aan het offer dat Christus bracht en dat hij gepredikt heeft? Totaal niet. Het lag aan die mensen zelf die in ongeloof onder de prediking verkeerden. En wie zo onder de prediking verkeert en blijft verkeren, en niet bekeerd wordt en niet het zaligmakende geloof leert kennen, gaat door eigen schuld verloren.

Met deze tweeërlei vrucht die onder andere in de gemeente van Thessalonica openbaar kwam, staan wij eigenlijk midden in de paragrafen die wij vanmiddag met de hulp van de Heere willen overdenken. Wij schrijven als thema boven de prediking:

De prediking van de beloften van het Evangelie.

Drie gedachten:

In de eerste plaats staan wij stil bij het goddelijke voorschrift voor die prediking.
Ten tweede het schuldig ongeloof onder die prediking.
En ten derde de genadige vrucht door die prediking.

1. Het goddelijke voorschrift voor die prediking

Het was in de nacht waarin de Heere Jezus verraden werd, dat Hij het Heilig Avondmaal heeft ingesteld. Door Gods voorzienigheid werd dit vorige week ook aangericht. In die nacht waarin de Heere Jezus verraden werd, zo staat er in de Schriften, nam Hij het brood en brak het en gaf het Zijn discipelen. Zij mochten van het gebroken brood eten. En Hij goot ook de wijn in de beker en liet ook de discipelen van de vergoten wijn drinken. Met het breken van het brood en het vergieten van de wijn liet Hij Zijn kerk, Zijn discipelen, weten dat Hij voor hen de dood zou ingaan. Met die eenvoudige tekenen wil Hij Zijn strijdende kerk steeds weer vertroosten met die diepe, kostbare belofte: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven, heb Ik Mijn lichaam verbroken en Mijn bloed vergoten*.

Christus heeft gewild dat dit Avondmaal steeds weer bediend zal worden tot de dag aanbreekt dat de bazuin van de archangel zal klinken en heel de wereld zal weten: de Heere Jezus komt op de wolken des hemels om te oordelen de levenden en de doden. Later heeft de Heere Jezus dat ook aan Zijn dienstknecht Paulus bevestigd: *Want zo dikwijls als gij dit brood eet en dezen drinkbeker drinkt, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt*.

Wat gebeurt er dus, jongens en meisjes, bij het Heilig Avondmaal? Daar wordt eigenlijk ook gepredikt. En niet alleen de dominee predikt, maar ook de mensen die aan het Heilig Avondmaal zitten. Ik hoop dat de ware kinderen Gods dat beseffen. Daar moet een prediking van uitgaan, want het gebroken brood en de vergoten wijn prediken: Christus is gestorven voor Zijn kerk. Daarom moet er bij het Heilig Avondmaal ook altijd over de kruisdood van Christus worden gesproken.

Nu, gemeente, als de Heere dat al heeft ingesteld voor het Avondmaal, dat de dood des Heeren verkondigd moet worden, hoeveel te meer moet in de prediking van het Woord de dood des Heeren centraal staan. Daartoe worden Gods knechten geroepen. Maar hoe zullen ze dat dan

doen? Niet naar hun eigen inzichten, ook niet zoals de gemeente zo graag zou willen dat het verkondigd wordt, maar ze moeten luisteren naar het voorschrift van hun Zender. Als een dienstknecht van God eerlijk, oprecht luistert naar de voorschriften van zijn Zender en alzo predikt tot de gemeente, dan ben je op een zeer bijzondere, heilige plaats terechtgekomen. Want de dood van Christus en de beloften van het Evangelie, die daar alles mee te maken hebben, moeten recht, op de juiste wijze, gepredikt worden. En dat kan alleen maar vanuit het Woord van God. De prediking over de dood van Christus moet zijn zoals het Woord erover spreekt, en anders niet. Dat is: *Jezus Christus en Dien gekruisigd*.

Dan kan het niet anders dan dat Gods knechten ook over Christus als Persoon moeten prediken: dat Hij die unieke Middelaar is, zoals ik vanmorgen heb gezegd, Die God is en mens werd om gehoorzaam te kunnen zijn aan de dood, ja, de dood des kruises. Dat Hij als mens gestorven is, maar dat Hij Zijn goddelijke natuur nodig had om deze diepe, smadelijke weg en het dragen van Gods toorn werkelijk te kunnen volbrengen. Wat wordt Hij een dierbaar Persoon voor een zondaar die het zelf niet meer kan! Wat wordt dat een groot wonder! Nu heeft God gezorgd voor een Middelaar, een Middelaar Gods en der mensen. Hoe meer Gods kinderen van Hem mogen zien en hoe meer Gods knechten van Hem mogen getuigen, hoe duidelijker het wordt wat de bruid uit het Hooglied heeft mogen uitspreken: *Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizenden*.

Het tweede wat Gods knechten moeten doen als zij over de kruisdood van Christus prediken, is dat ze ook de weg die Christus ging moeten voorstellen. Een weg inderdaad van bitter lijden, een weg die uitliep op het kruis waar Hij gestorven is, een weg waarop Hij Zijn bloed gaf. De trappen van Zijn vernedering, van kribbe tot kruis: dan moet er gepredikt worden wat er in Gethsemané gebeurde, wat er in het rechthuis op Gabbatha gebeurde, wat er op Golgotha gebeurde. Hoe dierbaar wordt deze lijdensweg, de Via Dolorosa, voor een doodschuldig mensenkind! Wat een onderwijs is er te vinden als je als een heilbegerige zondaar mag zitten aan Zijn voeten en Zijn lijdensgang, Zijn lijdensweg, je mag voorstellen. En dan zo voorstellen: dat deed Ik voor u, als uw Borg. Dan kan het niet anders, als de Heilige Geest daar geloof in mee werkt, dat je ziel wordt aangeraakt bij het zien van de weg die Christus wilde gaan. Dan wordt er iets geproefd en beleefd van Zijn onuitsprekelijke zondaarsliefde. Dan kun je de dichter van Psalm 68 zo begrijpen en bij tijden mag je het meezingen als je zo aan Zijn voeten mag zitten: *O grote God, geduchte HEERE, Uw gangen, zoveel roem en eer, zijn aan Uw volk gebleken. De gangen van mijn God en Vorst*.

Er is nog meer te noemen. Want als Gods knechten zo, naar het voorschrift van de Heere Zelf, over de kruisdood van Christus moeten prediken, dan moeten ze ook de mensen voorhouden waarom Christus deze weg moest gaan. Hoe zal er ooit over de kruisdood van Christus gepredikt kunnen worden en hoe zal een mensenkind er ooit waarde in gaan zien, als ook onze diepe val in het Paradijs niet wordt gepredikt? Hoe kan dat alles gepaard gaan zonder die ontdekkende prediking van de wet en de ontdekkende functie van de wet? Hoe zal dat ooit waarde kunnen krijgen als een dienaar van het Woord niet duidelijk laat horen: God is vertornd over de zonden, God heeft een oordeel over ons uitgesproken, wij zijn des doods schuldig? Ja, daar zal de Heilige Geest aan ontdekken, om juist in die plaats weg te maken voor die heerlijke beloften van het heilig Evangelie.

Wat is die belofte dan? Dat beginnen onze vaderen te belijden in paragraaf 5: *Voorts is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk die in den gekruisigde Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.* Deze woorden zijn ontleend aan het gesprek dat de Heere Jezus heeft gehad met Nicodemus, die in de nacht tot Hem gegaan was. Waar de Heere Jezus tegen Nicodemus heeft gezegd: *En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige*

leven hebbe. Is het geen wonder, gemeente, dat Christus dit laat verkondigen in een diepgevallen wereld? Is het al een wonder voor je geworden dat Hij dit laat weten aan u, aan jou, aan mij? Ook dat hoort bij het goddelijke voorschrift.

Dan gaan we verder luisteren: *Welke belofte aan alle volken en mensen, tot welke God naar Zijn welbehagen Zijn Evangelie zendt, zonder onderscheid moet worden verkondigd en voorgesteld*. O, sta daar toch eens bij stil, gemeente, waar je op dit moment onder verkeert: onder de prediking van een gekruisigde Christus. Dan belijden onze Dordtse vaderen: dat is naar Gods welbehagen. Dat wil zeggen, dat is een blijk van Zijn goedheid, dat Hij ondanks onze verdorvenheid en onze diepe val in het Paradijs toch nog wil komen. Waarmee? Met het allerheerlijkste Evangelie dat er bestaat. Ja, dan mag je het vanmiddag wel op je in laten werken, gemeente, hoe wonderlijk de leiding van de Heere is met u, jou en mijn leven. Dat de Heere je nu gebracht heeft onder de zuivere bediening van het Woord. En dat zonder onderscheid de beloften worden gepredikt die spreken van een gekruisigde Christus. Wie wij ook zijn, hoe wij ook opgevoed zijn, waar wij ook vandaan komen, hoe ons leven tot op vandaag ook geweest is, in welke context wij ook staan en hebben gestaan, voor de Heere is er niet één belemmering om tot ons te komen met de beloften van het heilig Evangelie, die spreken van een gekruisigde Christus.

Wat betekent dat dan? Betekent dat ook dat als je onder zo'n prediking zit, je daarmee automatisch zalig bent? Bedoelen we dan dat er toch nog sprake is van een algemene verzoening? Nee, absoluut niet. Want wat hoort er ook bij het goddelijke voorschrift als het gaat om de prediking van de beloften die spreken van een gekruisigde Christus? Dat het gepaard moet gaan met een bevel: het bevel van bekering en geloof, zo zeggen onze Dordtse vaderen aan het einde van paragraaf 5. Hoe nodig is dat, dat de Heere met een bevel komt! Gemeente, laat het eens op je inwerken: als de Heere met een bevel komt tot u, tot jou en tot mij, het bevel van bekering, het bevel van geloof, dan laat Hij daarmee zien dat Hij je toestand weet. Dat Hij weet dat je een onbekeerde zondaar bent van nature en dat je van nature een en al ongeloof bent. Dit bevel van bekering en geloof laat ons weten dat wij zo diep gevallen zijn dat we buiten de gemeenschap met God gekomen zijn door onze zonden. Wij hebben God de rug toegekeerd, wij zijn bij de Heere vandaan gelopen, wij zijn van het heilspoor afgegaan. Dat maakt ons onbekeerd en daarom roept de Heere ons terug: bekeert u! Maar juist omdat wij onbekeerd zijn, zijn wij ook vol van ongeloof. Daar zijn we zelf de oorzaak van. Nee, God heeft ons zo niet geschapen. Wij zijn niet geschapen in een onbekeerde, ongelovige toestand, maar God heeft ons geschapen naar Zijn beeld. Tegen die achtergrond blijft de Heere met een bevel komen: bekeert u en geloof het Evangelie.

Gemeente, dat is een bevel, en dat moet je gehoor geven. Nee, niet zoals een remonstrant, want die hebben er geen moeite mee. Die bekeren zich zo, die geloven in Jezus, die nemen het aan en klaar, want ze hebben nog een stukje vrije wil overgehouden om dat allemaal wel te kunnen. Ze kunnen zich bekeren, ze kunnen geloven. Maar dat is een leugen van de duivel. Onze doodstaat is zo diep, wij kunnen ons niet bekeren, wij kunnen niet geloven. En toch: het bevel. Daar mogen we niets van afdoen, geen nagelschrapsel. Stop met je geredeneer! Nee, we kunnen het niet, maar God komt met het bevel: bekeert u, bekeert u, geloof het Evangelie. Nee, dat is niet een lieflijk verzoek: zou je je eens willen bekeren? Absoluut niet. Hier kom je onder de klem, gemeente, daar kun je niet onderuit. Bekeert u, nu! Geloof het Evangelie, nu: *Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt u niet, maar laat u leiden*.

Dan hoop ik dat je de onmogelijkheid echt beleeft en stopt met praten, en dat er iets in je hart begint te leven, echt begint te leven: te moeten en niet te kunnen. Weet je wat nou zo'n eeuwig wonder is? Al komt die grote God met dat bevel, waar je niets, niets van af mag doen, dan weet Hij het wel dat een mens het totaal niet kan. En dan is Hij zo groot in barmhartigheid dat Hij Zelf gaat

schenken wat Hij beveelt. Mag je daarvan weten? Hoe ben je nou onder de prediking? Onze Dordtse vaderen laten op grond van de Schrift vanmiddag zien dat je op twee manieren, dus geen drie, geen vier, geen tien, maar slechts op twee manieren onder de prediking van een gekruisigde Christus kan verkeren. Dan gaan onze Dordtse vaderen in paragraaf 6 allereerst spreken over mensen die in ongeloof onder die prediking zitten.

2. Het schuldig ongeloof onder die prediking

Dat betekent dat er nu een gedeelte van de prediking komt tot de onbekeerden in ons midden. Als onze Dordtse vaderen beginnen te schrijven in paragraaf 6, dan schrijven ze een heel aangrijpende belijdenis op: *Doch velen, door het Evangelie geroepen zijnde, bekeren zich niet, noch geloven in Christus*. Dat eerste woordje, leg je vinger er eens bij: *Doch*. Hoor je iets achter dat woordje? Ik hoor achter dat woordje *'doch'* verdriet. Het is alsof ik achter dat woordje *doch* Paulus zo hoor spreken: *Want velen wandelen anders, van dewelke ik u dikmaals gezegd heb, en ik zeg het nu ook wenende, dat zij vijanden zijn van het kruis van Christus*.

Wat hebben onze Dordtse vaderen toch ruim en rijk de zaligheid beleden die er ligt in een gekruisigde Christus. Een groter wonder is niet denkbaar. Meer had God niet kunnen doen om een verloren zondaar zalig te maken. En terwijl Hij aan niemand, totaal aan niemand, ook maar iets verplicht was, had Hij van eeuwigheid gedachten des vredes over een diepgevallen zondaar die de dood verdiend heeft. Daartoe gaf Hij het liefste wat Hij had, het enige wat Hij had: Zijn lieve Zoon, de Heere Jezus Christus. Die gaf Hij over in de dood. En daarbij gaf Hij de indringende prediking van het Woord dat komt tot verloren zondaren. Daarmee zendt Hij Zijn knechten met die zeer indringende prediking: *Zo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade; wij bidden u, wij bidden (!) u van Christus' wege: laat u met God verzoenen*.

Door dat Woord zijn velen, velen geroepen. Ook u, ook jij. Dan hoor ik de Heere vanavond zeggen: Wat heb Ik meer aan Mijn wijngaard kunnen doen? En dan het woordje *Doch*: doch velen, door het Evangelie geroepen zijnde, bekeren zich niet, noch geloven in Christus. Erger kan niet. Dan kom ik met deze vraag bij uw en jou hart: hoe is dat nou? Want je bent geroepen, je bent geroepen. De vraag heeft regelmatig geklonken in de prediking, ook van deze plaats: *Waar zijt gij?* En steeds kwam de Heere met Zijn oproep: bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt gij sterven? En Hij liet Zijn knechten maar preken, preken, preken: *Zoek den HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is*. Hij staat met wijd uitgespreide armen en Hij roept het verloren zondaren toe: *Komt, want alle dingen zijn gereed. O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet; ja, komt, koopt zonder geld, zonder prijs, wijn en melk*.

Zo bleef de Heere maar Zijn Woord tot u zenden. Hij zond Zijn knechten als herauten. Jaren heeft het Gode behaagd de prediking tot u en jou te zenden. Door de dwaasheid van de prediking zal Hij zondaren zalig maken. En het gebeurt ook hier in deze plaats, het is gebeurd. Maar hoort u, hoor jij, nu nog bij die velen die zich niet bekeren, die niet geloven in Christus? Is het je vergaan zoals in de tijd van Manasse vóór zijn bekering? De Heere sprak wel tot het volk, maar ze merkten er niet op. Wie is hier tot op vandaag onbekeerd gebleven, lieve gemeente? Wie is nog nooit tot het geloof in Christus gekomen?

O, hou toch eens op met dat godsdienstige geredeneer! Stop nou eens om te komen met je tegenwerpingen! Stop al die geveinsde verontschuldigingen toch eens weg! Je bent opgeroepen tot bekering, het is het bevel van de Allerhoogste Koning, maar je doet het niet. Er komt geen afkeer van de zonde, er komt geen terugkeer tot God, er komt geen inkeer tot jezelf. En daarom geloof je ook niet. Want als je waarlijk tot bekering mag komen, dan ga je ontdekken dat je zomaar niet tot God kunt omkeren. Dan ga je ontdekken dat je zonden als een scheiding ertussen zitten. Ja, dan

zal de Heilige Geest je in die verlegenheid brengen: hoe kom ik ooit met God verzoend? En dan zal de Heilige Geest je laten zien: het kan alleen maar door Christus, om Hem te leren kennen als de Middelaar en Verlosser. Maar als je je nou niet bekeert, dan zul je ook niet tot geloof komen.

O, dat de Heilige Geest het onder deze prediking eens zou tonen, dat je hart toch vanavond eens zou openbreken, dat je verstand toch eens verlicht zou worden, zodat je werkelijk voor het eerst in je leven acht zou slaan op dat ontdekkende Woord. Want luister nou toch eens, onbekeerde zondaar, als je zo blijft voortleven in onbekeerlijkheid, in ongeloof, dan ga je verloren, dan ga je eeuwig verloren. Dan kom je straks echt in die buitenste duisternis, waar wening zal zijn en knersing der tanden. En als je daar komt, lieve gemeente, echt waar, dat ligt niet aan het offer van die lieve Heere Jezus, totaal niet. Want het is zo al genoegzaam, zo volkomen. En als je straks toch verloren moet gaan, zul je nooit, nooit kunnen zeggen: ik heb nooit van de Heere Jezus gehoord, ben nooit geroepen. In het offer van Christus was geen gebrek. Je zou nooit kunnen zeggen dat er wel gebrek in was. Je zal nooit kunnen zeggen: het bloed was voor mij niet genoeg om mijn zonden af te wassen. Je zal nooit kunnen zeggen: ik ben niet genodigd, ik ben niet geroepen tot dat heil. Nee, gemeente, dat zul je nooit, nooit, nooit kunnen zeggen. Maar dan blijft er een eeuwige aanklacht over onder de toorn Gods: eigen schuld, eigen schuld, eigen schuld.

Ja, maar dominee, een mens kan zich toch niet bekeren? Een mens kan toch niet zomaar geloven? En die uitwendige roeping die tot ons allemaal komt, is toch niet gelijk aan de inwendige roeping? Het is toch Gods werk om een zondaar te bekeren en tot het geloof in Christus te brengen? U hebt helemaal gelijk, en de doodstaat van de mens is ook verschrikkelijk. Maar toch ga ik je vanavond wat vragen stellen. Wil je eerlijk met je ziel omgaan? Wil je echt bekeerd worden? Wil je echt breken met de zonde? Wil je echt de wereld vaarwel zeggen? Wil je als een zondaar met God verzoend worden? Wil je je eigen ik kwijtraken? Wil je eigen hoogmoed kwijtraken? Wil je echt een arme, failliete zondaar zijn? Wil je echt een goddeloze zijn, een vijand van God en van Christus? Wil je echt in de Heere Jezus geloven? Wil je echt je leven verliezen om Zijnentwil? Wil je echt leren om te sterven aan jezelf en Zijn voetstappen te drukken? Wil je echt totaal ontkleed worden? Wil je verdrukking lijden om Christus' wil? Wil je dat allemaal echt?

Voordat je nou antwoord geeft, wil ik je eerst laten zien in de spiegel van Gods Woord. Dan neem ik je even mee naar Lukas 14. Daar wordt Gods genade voorgesteld als een maaltijd waar vele mensen genodigd werden. Toen de tijd aanbrak dat alle dingen gereed waren, klonk de blijde boodschap tot de genodigden: *Komt, want alle dingen zijn gereed*. En wat gebeurde er? Toen kwam niemand van al die mensen die uitgenodigd waren. Ze hadden allemaal verontschuldigingen. De een had een akker gekocht, de volgende had een juk ossen gekocht, en weer een ander was getrouwd, enzovoort, enzovoort.

En nou kom ik terug bij je hart. Hoe komt het nou, onbekeerde zondaar in ons midden, dat je nog steeds onbekeerd bent? Hoe komt het toch dat je nog steeds niet met het ware geloof in Christus gelooft? Kun je niet, of wil je niet? Nee, geef zelf geen antwoord, geef zelf geen antwoord, maar laat het Christus je zeggen vanmiddag. Als Christus nu gaat spreken waar de diepste oorzaak ligt, wil je eens dan op Zijn gezicht letten? Wil je dan in de geest eens naar Zijn ogen kijken? Die zijn nat van tranen. En wenend zegt Christus vanmiddag tot een onbekeerde, ongelovige zondaar: *Jeruzalem, Jeruzalem, Kralingen, Kralingen, gij die de profeten doodt en stenigt die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen bijeen willen vergaderen, als een hen haar kuikens bijeenvergadert onder haar vleugelen, en gij hebt niet gewild*.

Dat zegt Christus vanmiddag, terwijl de tranen over Zijn wangen stromen: *Gij hebt niet gewild*, terwijl het wel kon. Want in Zijn offer is geen gebrek, in Zijn bloed is geen ongenoegzaamheid. O,

hoor het toch, onbekeerde zondaar, dat het je deze middag eens zou verbreken. Dat ondanks dat je nog onbekeerd bent, nog ongelovig bent, daar die liefdesstem van Christus klinkt: *Laat u toch met God verzoenen. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechtige man zijn gedachten, en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal de HEERE zich zijner zekerlijk ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk*. Zalig de mens bij wie dat waar mag worden. Dat zal een genadige vrucht zijn op de prediking van de gekruisigde Christus.

3. De genadige vrucht door die prediking

Ja, die vrucht komt er zeker weten, want de Heere heeft het beloofd: *Het Woord zal niet ledig tot Hem wederkeren, maar doen hetgeen Hem behaagt*. En de Heere Jezus heeft het zelfs verworven door Zijn kruisdood. Ik heb al menigmaal die prachtige, diepe belijdenis en belofte mogen prediken zolang we hier mogen zijn. Ik krijg er geen genoeg van, want daar moet ik het van hebben, daar moet ik als dienaar van het Woord steeds op zien: *Als Zijn ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij zaad zien, en Hij zal de dagen verlengen, en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkig voortgaan*.

Weet u, dan komt er na dat o zo verdrietige woordje *Doch* van paragraaf 6, dat hoopvolle, genadige woordje *Maar* van paragraaf 7: *Maar zovelen als er waarachtig geloven*. O, er zullen dus hoorders komen waar het Woord als een wedergeboorte zal gaan werken in het geopende hart. Inderdaad, dat is nou het werk van de Heilige Geest. Hij opent het hart met dat levenwekkende Woord, zodat het alles anders gaat worden. En in dat geopende hart schenkt Hij ook dat zaligmakende geloof, dat waarachtige geloof.

Waar is dat nou aan te herkennen? Dat richt zich altijd op het Woord. Dat wordt altijd naar dat Woord getrokken. Dat hoort in het Woord de stem van de waarachtige God. Door dat ware geloof ga je ervaren dat Woord wat de Heere tot je spreekt, werkelijk waar is. Ik ervaar het van binnen. Dat Woord ontdekt je inderdaad aan je zonde, maar door dat Woord ga je ook die Christus ontdekken als die enige weg tot de zaligheid. Je gaat in dat Woord een gekruisigde Christus ontdekken en je gaat werkelijk ervaren: dat schriftuurlijke Woord dat tot mij komt, wordt door de werking van de Heilige Geest, door dat geloof in mijn hart, een bevindelijk Woord.

Wat zal dan de inhoud van dat waarachtige geloof zijn? Christus en Zijn offer, Christus en Zijn weldaden. Hoor maar wat onze vaderen zeggen: *Maar zovelen als er waarachtig geloven, en door den dood van Christus van de zonde en het verderf verlost en behouden worden, die genieten deze weldaad alleen uit Gods genade*. Dat gaat de Heilige Geest nou leren in het leven van een mensenkind die tot het waarachtige geloof mag komen: hoe hij verlost wordt van de zonde en verlost wordt van het verderf. Wat hebben onze Dordtse vaderen dat toch duidelijk, ordelijk opgeschreven: eerst verlost worden van je zonde, en daarmee verlost worden van het verderf. O ja, dat laatste, dat willen mensen nog wel: als ik maar van het verderf verlost word. Maar als de Heere begint te werken, dan gaan juist de zonden zo'n pijn doen. Je gaat zien dat je tegen God gezondigd hebt, dat je God aangetast hebt in Zijn eer, en daarom wil je van je zonden verlost worden.

Nee, het valt niet mee als de Heere je zonde laat zien en dat je moet ontdekken dat je een nakomeling bent van Adam, en dat je werkelijk in zonde ontvangen en geboren bent. Weet u, als je dat ontdekt en met je hart ervaart, en je ziet dan de zaligheid in Christus niet, dan kan het benauwd worden van binnen. Dan kun je inderdaad vol vrees raken. Wat voel je dan ongelukkig! Wat kun je dan vergelijken met zo'n opgejaagd hert uit Psalm 42, een opgejaagde zondaar. Dat doet zo'n pijn, dat je tegen God gezondigd hebt, God die zo goed is, God die zo lankmoedig is, God die vol ontferming is, ja, Die ook heilig en rechtvaardig is. O, dat je nou tegen zo'n goede God

gezondigd hebt! Weet je wat je ook gaat ontdekken: dat je niet alleen maar zonde gedaan hebt vanwege de wet, maar dat je in je leven ook zonde gedaan hebt vanwege het Evangelie. Al die keren dat je Gods roepstem in de wind hebt geslagen, al die keren dat je geen acht sloeg op dat welmenend aanbod van genade. Dan kom je erachter: waarom sloeg ik dat in de wind? Omdat ik vanuit mezelf er een vijand van ben. Zo diep is het, zo slecht zijn we. En dat alles ga je belijden, en dat is een smartelijke ontdekking.

Maar juist voor die mensen worden de beloften van het Evangelie zo rijk. Die prediken dat je van je zonden verlost kan worden, dat je van het verderf verlost kan worden. Van je eigen kant is het totaal onmogelijk, maar is het niet een bevrijding, is het niet een wonderlijk iets als je de mogelijkheid in de Heere Jezus gaat ontdekken? Als Hij uitgeschilderd wordt in Zijn dierbaarheid en in Zijn gepastheid, als Hij uitgeschilderd wordt als die lijdende Borg en Zaligmaker, als Hij geschilderd wordt als die gekruisigde, bloedende Heere Jezus? Wat worden de beloften van het heilige Evangelie dan dierbaar! Het worden juwelen voor je, het worden schatten voor je, en je vlucht steeds weer tot die schat van de beloften. Het worden ook zeer gepaste beloften, want ze passen precies bij de toestand van je ziel als de Heere persoonlijk tot je ziel gaat spreken.

Dan kun je het niet nalaten om met dat Woord steeds weer tot de Heere te gaan. Doe het juist als je de kracht er weer van kwijtgeraakt bent. Blijf toch werkzaam met datgene wat de Heere persoonlijk tot je ziel gesproken heeft. Dat geeft geloofswerkzaamheden, dat geeft een uitgaan tot die gekruisigde Christus. De een die roept het met een Bartimeüs: *Gij Zoon Davids, ontferm U mijner*. En weer een ander staat als de tollenaar van verre, durft zijn hoofd niet op te heffen, en toch, die bedelaarsgestalte, dat bedelaarsgebed: *O God, wees mij, den zondaar, genadig*. En weer een ander ligt aan de voeten van Jezus en kan er niet meer weggaan en heeft zijn hart uitgestort, zoals die melaatse man: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen*.

Ja, dan kan dat gepaard gaan met strijd. Dan kom je er ook wel achter dat de Bijbel spreekt van een strijd des geloofs. Zoals ik het vanmorgen ook gezegd heb, dat er enerzijds iets begint te werken in je ziel door de Heilige Geest bij het zien op die gekruisigde Christus: *Ja, Heere, ik geloof*. Maar dan die twijfelingen, dan die golven van ongeloof die ertegenaan beuken. Maar dat je toch niet kan nalaten om juist bij Hem te bedelen: *Kom mijn ongeloof dan te hulp. Heere, ik voel me zo zwak, ik heb geen handen om aan te grijpen, ik heb geen voeten om te gaan, maar U kunt het toch werken, Heere. O, trek mij toch, en ik zal U nalopen. Heere, kom toch tot mij, zoals we vanmorgen gehoord hebben van die blindgeborene.*

Dan kan het zijn dat je Job zo begrijpt, die het ergens opgeschreven heeft: *Of ik wist, dat ik Hem vinden zou, ik zou tot Zijn stoel komen*. Dat betekent zoveel: wist ik maar waar Hij was, dan vluchtte ik tot Hem. En in die weg kom je er steeds meer en meer achter hoe noodzakelijk dat ware geloof in Christus is. Want al kan het je zoveel rust geven en zoveel hoop als je hoort van Jezus, het lost ten diepste de nood van je hart niet op. Dat pak van de zonde blijft maar drukken, en elke keer voel je het weer drukken. Maar wat een wonder als Hij dan komt en Zichzelf openbaart! En dan heel concreet, tegen de achtergrond van de stof van deze middag, als Hij je laat zien dat Hij de gekruisigde Christus is. Om Hem zo te leren kennen, om van Hem onderwijs te krijgen waarom Hij die gekruisigde Christus is, en om aan Zijn voeten te horen: *Ik voor u, Ik in plaats van u*.

O, doet dat dan niet met een Ruth zeggen, zoals ze het tegen Boaz gezegd heeft: als het zo is, Heere Jezus, als U zo die gekruisigde Christus bent, als U zo de grote Verlosser en Middelaar bent, breid dan Uw vleugelen ook over mij uit, want Gij alleen zijt de Losser. Om zo steeds maar weer de toevlucht tot Hem te nemen en Hem te kennen en voortdurend meer te mogen kennen, om Zijn genade te mogen ontvangen, om Zijn liefde te mogen ervaren, Zijn zelfopofferende liefde die

tegelijkertijd vergevende liefde is. Nee, dan wordt het wonder steeds groter. Hij was niets, totaal niets aan mij, arme zondaar, verschuldigd, en toch heeft Hij mij verlost van de zonde en wil Hij mij behouden van het verderf.

Als zo het geloofsoog voor het eerst en steeds weer opnieuw op die gekruisigde Christus gevestigd mag worden door de werking van de Heilige Geest, gaat het steeds sterker en steeds dieper leven en zingen in de ziel van degene die zalig wordt: *Zulk een is mijn Liefste, ja, zulk een is mijn Vriend*.

Amen.